

og den Indbending er ikke fuldt berettiget, at Hemmeligheden ikke lige saa godt kan bevares ved Telefonen som ved Telegrafen. Jeg skal ikke fordybe mig nærmere i, hvorvidt Hemmeligheden bevares ved Telegrafen — det er et Punkt, man nødvendig kommer ind paa — men dersom det kunde indrettes saaledes, at Telefoneringen kunde foregaa umiddelbart til Telegrafstationerne, at disse ogsaa vare Abonnenter hos den paagældende Kjøbstads Telefonvæsen, tror jeg, at der vilde kunne opnaas ganske den samme Sikkerhed, som der nu kan opnaas. Det gælder overhovedet i de fleste Tilfælde mere om Hurtigheden end om den yderste strenge Hemmeligholdelse ved Telegraferingen, i det mindste efter min Erfaring, og jeg har dog ikke en saa ganske ringe Erfaring med Hensyn til Telegraferingen. Jeg tror ogsaa, at andre vilde befrægte dette. I de Tilfælde, hvor det gælder om den yderste strenge Hemmeligholdelse, tror jeg, at jeg hellere vil betro mit Brev til Postvæsenet end gaa med min Meddelelse til Telegrafvæsenet.

Korsgaard: Jeg har ikke haft i Sinde at ville sigte den ærede Ordfører for Mangel paa Loyalitet over for Udvalgets Medlemmer, men er først nu bleven opmærksom paa, at denne Udtalelse om Havneanlægget ved Anholt er lidt for begrændset. Efter min Opfattelse burde der, naar den skulde have haft Plads inden for Udvalgets Betænkning, have staaet, at Udvalget tiltræder ikke den forlangte Bevilling af 24,500 Kr., fordi man antager osv. Det har været min Opfattelse, og jeg tror ogsaa, at jeg i Udvalget har haft Lejlighed til at gøre denne Bemærkning, men jeg vil som sagt ikke bebrejde den ærede Ordfører noget i den Henseende. Den ærede Minister mente, at jeg havde forvekslet to Ting, nemlig et Statsanlæg af en central Fiskerihavn og lokale Havne, hvis Anlæg bestrides af vedkommende Egn, om end med Tilskud fra Staten i Form af Laan eller paa anden Maade. Jeg tror ikke, at den ærede Minister har Ret deri. Der kan vel med Hensyn til disse Havne være Tale om et baade — og, baade en central Havn ved Rattegat og Forsyning af Kysten rundt omkring, navnlig ved Fiskelejer, hvor der allerede er en Befolkning af Fiskere, med Havne, og for saa vidt denne sidste Udvikling ikke skulde blive standset, vilde jeg ikke have stor Betænkning ved, at der tillige anlægges en central Havn. Sagen kan imidlertid ogsaa stille sig saaledes, at der bliver Tale om et enten — eller, thi det er givet, at hvis vi binde os til at anvende en halv Million ved Anholt,

ville den ærede Indenrigsminister og sikkert ogsaa den ærede Finansminister ligesom formentlig ogsaa Folketinget være meget betænkkelige ved at hde Laan til Anlægget af mindre Havne. Det kan derfor komme til at stille sig saaledes, at der foreligger et enten — eller; enten den store Havn, og saa Indstrækning af de mindre Havne, som vi trænge til ved Kysten, eller det store Anlæg bliver liggende, og saa bliver der Midler til de mindre. Nu siger den ærede Minister, at denne Havn ved Anholt skal være en Havn for hele Rattegatfiskeriet. Det skal jeg ikke bestride; det kan den nok blive. Men Spørgsmaalet er, om vel anlagte mindre Havne ikke kunne gøre det samme. Jeg skal i saa Henseende henvise til Forholdene ved Frederikshavns Havn. Saavidt jeg ved, er den bleven en central Havn for en Rhytstrækning af 10 Mil, i alt Fald lige fra Skagen og temmelig langt Syd paa. Havde vi nu blot en 2—3 Havne ved den sydlige Rhyt af Rattegat, saa er det et Spørgsmaal, om ikke hele den Fiskerbefolkning, som har hjemme paa Sjællands Nordkyst og delvis paa Fyn, vilde være ligesaa godt tjent med at kunne ty til lokale Havne paa Steder, hvor Fiskerne selv have hjemme, som med en central Havn ved Anholt. For mig er det Spørgsmaal ikke klart, om ikke Fiskerbefolkningen og det lokale Fiskeri stod sig ved, at vi arbejdede paa at forsyne Kysten med mindre Havne. Hvis Staten blot vilde ofre et halvt hundrede tusind Kr. paa hver af disse Havne, kunde den give Tilskud til 10 gode mindre Fiskerihavne ved Rattegattets Rhyt, for den halve Million, og saa er det for mig et Spørgsmaal, om vore Fiskere ikke vilde være fuldt saa vel tjente dermed som med en Havn ved Anholt. Derimod antager jeg, at de svenske Fiskere ikke vilde være saa godt tjente med lokale Havne som med en Havn ved Anholt. Jeg skal ikke misunde Svenskerne, at de ville kunne søge ind i den Havn, naar det blot ikke gaar ud over vore egne Fiskere; men hvis der bliver Tale om et enten — eller, saa at vi ikke saa de mindre Havne, naar vi

Rettelser

Ep. 1943, Lin. 32—33, skal i Stedet for: „Fordringer til Tillæg af Rutsensbyr, som have et begrænset Omraade“ staa: „Fordringer til de der omhandlede Dyr. Underledes forholder det sig, hvor Tælen er om Tillæg af Rutsensbyr, for hvilket Markedet har et begrænset Omraade“ osv.